

Czilczer Olga HOL VOLT, HOL NEM...

Okker falra rajzolta árnyékát a vadgesztenye. Ni csak, egy új fa! A gyerekek számolgatni kezdték a szélmozgásban sokszorozódó ágakat, melyek ablakokkal rügyeztek. Egy-kettő-hat-száz. De ez nem mind ág volt, nem is mind ablak.

Az árnyékok árnyéka mögött laktunk, szabad szemmel is látható mozdulatainkban. Egyenként távoztunk, ki munkába, ki iskolába ment, ugyanúgy hazatértünk.

Este fölgyújtottuk a villanyt. Virágba borult a ház. Világos fűrtök. A függönyön átlátszottunk.

Ott ültünk a vacsoraasztalnál. Egy-kettő-hatan. Úgy látszik vendégeket is hívtunk. A társasággal fűszerezett együttlét szókimondásra serkent. Mit is tagadnánk egymás előtt? Volt persze olyan is. Egyik szobában fölgyújtottunk, a másikban leoltottunk. A napszakkal az évszak is változott.

Fényes novemberi délelőtt. Tavasszal az ősz hiteget. Fényesen barna gesztenyék. Lépetlen léptek. Órák koppanása hal el a járdakövön.

Egy felhő eloltotta a napot. Most aztán keresgethetem a sötétben életemet.

kép | [Eagle1effi, flickr.com](#)